

S. Karaganov: Jak zabránit třetí světové válce

- CZ24 News | 6. října 2023

V polovině června tohoto roku jsem publikoval v časopisu Profil článek “Použití jaderných zbraní může zachránit lidstvo před globální katastrofou”. Článek a jeho anglická verze byly téměř současně publikovány na internetové stránce časopisu “Rusko v globální politice”. Opakovaně se přetiskoval po celém světě, vyvolal tsunami, neboť jsou již desítky tisíc reakcí, námitek, sporů. Byla tam i spousta podpůrných slov.

V klidu a s humorem jsem přijal palbu potupy ze strany některých krajanů. S radostí a zájmem také ze strany odpůrců. Jako ruský patriot, zodpovědný občan lidstva, jako vědec, zabývající se mezinárodními záležitostmi, jsem zažil pocit uspokojení, neboť úspěšně plním svou morální a profesionální povinnost.

Ale práce teprve začíná.

Začátek diskuse

Jednoho z průběžných cílů publikace, a sice oživení diskuse o úloze jaderného zadržování při odvracení velké termonukleární války, velké války vůbec bylo částečně dosaženo. Profesionální strategická komunita a také prostě myslící lidé se začali odklánět od letargického snu “strategického parazitismu”. Byl vyvolán třemi čtvrtinami století bez velké války, což vedlo k vytvoření především na Západě, ale dokonce i u nás zvyku na mír, jistoty, že to právě tak bude, otupení pocitu sebezáchovy u velké části světových elit. Aktivně bojovat proti hrozbě velké války, která téměř nevyhnutelně musí přejít do jaderného Armagedonu, se stalo jaksi trapné, staromódní.

Později i o dalším důvodu akutní potřeby aktivizace jaderného zadržování, a sice o rozvinování nového kola závodů ve zbrojení, potenciálně mnohem nákladnějšího a nebezpečnějšího než v letech minulé studené války.

Potvrzuji každé slovo napsané v červnovém článku. Posílím některé argumenty, uvedu nové, minule neuvedené, ve prospěch politiky aktivizace jaderného zadržování, zastrašování a vystřízlivění protivníka. Ale před tím budu reagovat na kritiku.

Na všechnu, zejména část ruskou, je nevhodné reagovat. Nezaslouží si pozornost. Hlavně vrískání o tom, že já a lidé se mnou souhlasící vyzývají k použití jaderných zbraní.

“Aktivní jaderné zadržování a zastrašování, ke kterému navrhuji se uchýlit, je zaměřeno právě na odvracení světového termonukleárního konfliktu a lépe na jakékoli použití jaderných zbraní”.

Srdcem částečně chápu kritiku ze strany lidí, kteří říkají, že by to nemělo nastat, protože je to hrozné. Ale rozumem to odmítám. Pacifisté, včetně těch jaderných, si dobře žijí, sedí v sítích a kavárnách, breptají jen díky tomu, že za ně musí bojovat a umírat bojovníci. Jak to nyní dělají naši vojáci a důstojníci na Ukrajině.

Dobře znám i teorii o tom, že jaderné zbraně, pokud by byly použity, by údajně nevyhnutelně vedly k eskalaci na globální úroveň a zániku lidské civilizace. Tato možnost existuje a v žádném případě ji nelze bagatelizovat. Ale bez posílení jaderného zadržování, obnovení strachu z jaderné války, včetně reálné hrozby omezeného použití jaderných zbraní, je globální válka vzhledem k trajektorii vývoje světa prakticky nevyhnutelná.

Ale automatizmus přerůstání omezeného použití jaderných zbraní ve světový termonukleární konflikt je mýtus. Je zcela jistě v rozporu s reálnými plány na použití jaderných zbraní, ale i s oficiálními doktrínami. V minulosti byl tento mýtus docela užitečný. Já sám jsem se v letech studené války vědomě podílel, stejně jako ostatní experti, na jeho tvorbě. Nahušťování těchto představ bylo zabránit jakékoli velké válce mezi jadernými mocnostmi, i když, pokud vím, je v rozporu s logikou skutečných doktrín použití jaderných zbraní. Ale tato zásadní funkce jaderného zadržování, tedy odvrácení jakékoli velké války, nezafungovala. Je rozpoutána Západem”.

Zajímavá byla reakce oficiálních a polooficiálních osob a expertů v USA. Nadále hrubě bagatelizovali možnost použití jaderných zbraní Ruskem. Říkají “ne, nepoužijí”. “Jejich (naše, S. K.) doktrína (SIC) nezahrnuje použití jaderných zbraní, kromě toho, že by byly použity proti území Ruské federace nebo spojenců, nebo pokud by byla ohrožena samotná existence státu”. A taková situace tak nějak není. Naše lehkomyšlná, ne-li, bohužel, nezodpovědná, jaderná doktrína, napsaná jindy a v korytě převažujících strategických teorií (zrozených zpravidla na Západě) a zřejmě z přání líbit se, která zbyla z dřívějších dob, se používá jako odpustek k vedení nekonečné války až do posledního Ukrajince proti Rusku. Prezidentovy výroky, které poukazují na možnost použití jaderných zbraní, jsou zamlčovány nebo haněny, jsou představovány jako neseriózní. Je zcela evidentní snaha politicko-psychologicky odjadernizovat Rusko, virtuálně ho zbavit jaderných zbraní, i když by se to nepodařilo fyzicky. Západníci se snaží převést stále existující ekonomickou převahu na politické dividendy, vyčerpát Rusko a vyprovokovat vnitřní rozkol. Nechystám se srovnávat moji úroveň s prezidentskou, ale i můj skromný článek je prohlašován za propagandu. Takový ale není. Je pozvánkou k zamyšlení.

Bagatelizovat hrozbu jaderné války, aby se ospravedlnila nerozvážná politika a vnutila porážka Ruska, je absurdní. Ministr zahraničí Antony Blinken, čtvrtý na seznamu nástupců amerického prezidenta v případě jeho smrti nebo neschopnosti vykonávat své funkce, 30.července tohoto roku prohlásil, že “potenciální hrozba jaderné války není děsivější než existenční problém změny klimatu a neexistuje mezi nimi žádná hierarchie”. Byl jsem šokovaný. Ale dál ještě víc. Ve svém projevu 10. září ve Vietnamu již prezident Biden řekl: “jedinou existenční hrozbou, která je ještě děsivější než jaderná válka, je globální oteplování, které v příštích 10-20 letech překročí 1,5 stupně... a to je nevyhnutelné”.

Jako každého jiného pozemšťana mě znepokojuje změna klimatu. Lidstvo se mu bude muset bolestně přizpůsobit. Ale když je tato změna považována za horší než jaderná katastrofa, která zničí stovky milionů a poškodí lidské prostředí, uvědomíte si, že máme co do činění s nebezpečnými... Nechci použít adekvátní termín. Vždyť jde o vůdce velké jaderné mocnosti. Strach z jaderných zbraní, z jaderné války, je třeba naléhavě obnovit.

Tato prohlášení silně posilují mé argumenty o nutnosti tvrdého vystřízlivění rychle degradujících západních elit. “Jaderný parazitismus”, pád pocitu sebezáchovy jsou patrné i v chování západníků kolem Záporožské jaderné elektrárny. Kyjevská junta bombarduje, my zatím odrážíme, ale žádné protesty, natož masové, nevidíme. Doufají, že pokud zasáhnou, vzniknou malé úniky, někdo zemře, zase bude možné obvinít Rusko, ale svět se nezhroutí a bude možné pokračovat v současné šílené linii. Radiace se přestávají bát. A právě ona byla pro masové vědomí nejděsivějším důsledkem z použití jaderných zbraní.

Podle průzkumu renomovaného výzkumného centra Pew Research Center z března tohoto roku za hlavní hrozby Američané považovali kybernetické útoky, falešné informace, Čínu a Rusko obecně, problémy světové ekonomiky, infekční nemoci, změnu klimatu a teprve poté jadernou válku.

“Zamlčováním jaderné hrozby si americký “hluboký stát” zatím zajišťuje odpustky k provádění agresivní a jednoduše nerozvážné zahraniční politiky.”

Neskrývané kalkulace Američanů a dalších západníků, že nám uspořádají “vietnamskou válku”, “Afghánistán na druhou”, jsou pochopitelné. Není jim Ukrajinců líto a velmi chtějí oslabit, nebo lépe rozvrátit Rusko, aby pak zastavili nebo dokonce zvrátili započatý vítězný pochod Číny. Je nepochopitelná zuřivost našich vrcholných strategiů, kteří mluví o nepřijatelnosti jakékoli hrozby použití jaderných zbraní. Budou bojovat “do posledního ruského vojáka”, donekonečna pokračovat v umírání těch našich nejlepších, nejodvážnějších, nejenergičtějších vlasteneckých mužů?

Připouštím, že mezi zuřivými kritiky aktivního zadržování, jakékoli hrozby použití jaderných zbraní vůči zemím, které vedou nepřátelskou politiku vůči Rusku, jsou stále ještě poraženci, kteří neodcestovali, kteří nenávidí zemi a jakoukoli moc v ní. Ale logiku nebo její absenci u jiných kolegů, které nechci podezírat ze smerďakovštiny (*Druh rusofobie, týkající se především Rusů. Odvozeno od jedné z postav románu F. M. Dostojevského “Bratři Karamazovi” P. F. Smerďakova, pozn. překl.*), odmítám pochopit.

Chápu snahu našeho vedení neznepokojoval příliš společnost. Ale tato uvolněnost se přenáší i na protivníka. Nechtějí věřit tvrzení, že válka se Západem na Ukrajině má pro nás existenční charakter, naše odhodlání zvítězit, a to i v krajním případě a za použití těch nejtvrďších opatření. Tímto způsobem chtě-nechtě hrajeme na ruku těm, kteří doufají, že způsobí strategickou porážku Ruska, podkopáváme hodnověrnost jaderného zadržování, a nakonec zvyšujeme pravděpodobnost pádu do plnohodnotné třetí světové.

Je třeba vrátit našim protivníkům a také partnerům pochopení našeho odhodlání “zplna reagovat” v případě pokračování a eskalace jejich agresivních činů. (Žádný dron, nehledě na satanizaci KILDR, nezasáhl Pchjongjang, protože jeho odpůrci jsou přesvědčeni o jeho odhodlání k nejtvrďší, dokonce ne nutně jaderné, odpovědi).

Závody ve zbrojení

Jednou z nejdůležitějších funkcí jaderného zadržování je úspora nákladů na celkově mnohem nákladnější konvenční zbraně. Přesně tak postupovali západníci v letech minulé studené války, kdy hrozbou, byť blafovou (ale to je na samostatný rozhovor), že použijí jaderné zbraně v případě vítězného pochodu postupujících sovětských vojsk k Lamanšskému průlivu, šetřili na silách pro všeobecné určení. To byla zcela rozumná součást vojenské politiky NATO. Sovětští vůdci generálové, kteří byli pod vlivem syndromu 22. června 1941, ale také kvůli nedostatku jakéhokoli tlaku zdola, který umožňoval utrácet šílené prostředky za zbraně, tuto logiku nesdíleli. A současně vedli závody v jaderných i konvenčních zbraních, drželi ve zbraní obrovskou armádu. Připomínám, že SSSR měl ve výzbroji více tanků než zbytek světa dohromady. A více jaderných hlavic než USA. A tento paralelní závod spolu s opotřebením tehdejší národní myšlenky komunistického internacionalismu, neefektivitou zemědělství zemi podlomil. Chceme to zopakovat?

Vím, že sovětští pěchotní generálové a maršálové a část vedoucích pracovníků VPK nenáviděli jaderné zbraně. A to nejen z mírumilovných důvodů. Činily nesmyslným udržování obří armády, objednávky astronomického počtu zbraní. Na cvičeních v případě simulovaného použití jaderných zbraní se veškeré vojenské plány zhroutily a požadavky na nové zbraně a dotace se stávaly nepřesvědčivými.

Zapomněli jsme na lekci? Obnova nehorázně zpustošených za půldruhého desetiletí od konce osmdesátých let sil všeobecného určení je nutná. Je jasné, že když vedeme vojenské akce s cílem odrazit Západ, denacifikovat a demilitarizovat Ukrajinu, musíme pokračovat ve zvyšování vojenské výroby.

Je také jasné, že rychle ukončit SVO není možné, ano, a pravděpodobně ani nutné. Je třeba čas

dokončit proces definitivní nacionalizace elit, vyhnání z ní a z mysli zbývajících západocentrismu a západnictví, kompradorů a jejich vlastního způsobu myšlení, restrukturalizaci hospodářství a země, aby se úspěšně rozvíjely v nadcházejícím jednom až dvou desetiletích geopolitického a geoeconomického zemětřesení.

Pokračování vojenské operace je nezbytné i proto, abychom se pokusili Západ přimět k rozumu a ústupu, zastavit podporu kyjevské junty a dohodnout se na denacifikaci a úplné demilitarizaci toho státního útvaru, který by mohl na území Ukrajiny zůstat. Pokud však Západ nebude souhlasit, je třeba čas, aby se přesvědčila naše společnost a partneři na světové scéně o nealternativnosti posílení podpory aktivního jaderného zadržování až k použití.

Tato doba by měla být využita i k přesvědčení se nás všech o pro mě zjevné pravdě, o nealternativnosti zvýšení podpory aktivního zadržování, k zastavení sklouzávání do třetí světové termojaderné války, k definitivnímu osvobození národů od zbytků "západního jha".

"Alespoň částečná porážka nebo prostě neúspěch Ruska jen zvýší agresivitu Západu. Je třeba připomínat, jak se rozběhl a šel do série agresí po oslabení zadržující funkce SSSR/Ruska".

SVO zahájila proces přeměny společnosti na národ, vytváření jeho nové-staré identity, posílení takových tradičních hodnot, jako je kolektivismus nebo jednota. Podnítila i rozvíjení tak krásného rysu našeho národa, jako je internacionalismus, absence rasismu, kulturní otevřenost. Lidé na vlastní oči vidí, jak spolu bojují Rusové, ruští Tataři, ruští Burjati, ruští Dagestánci, ruští Čečenci, ruští Jakuti, dál bych mohl v seznamu pokračovat. Vzniká základ pro obnovení zahanřených elit na nové, které prokázaly svou oddanost vlasti, a sice vojíny, civilní dobrovolníky, kteří pomáhají frontě.

Dokončujeme třisetletou cestu na Západ, která přinesla mnoho užitečného, ale již dávno se vyčerpala, a nyní je bezperspektivní a dokonce škodlivá, vzhledem k trendu jeho morálního rozkladu a ekonomické stagnace. Urychlení rozvoje VPK spouští nový závit technologické obnovy. A jinak to u nás v zemi, která se historicky buduje kolem obrany, prokazatelně nejde. Západní zkušenost, kdy se velká část inovací rodí v civilním sektoru, se neujímá.

Začal dlouho očekávaný návrat na národní piedestal skutečné meritokracie, která byla zatlačována, a dokonce ničena neúspěšnou politikou a reformní filozofií patnácti let, která začala koncem 80.let, kdy se otevřeně říkalo, že "prachy vítězí nad zlem". Jsou to inženýři, vojíni, vědci, zejména přírodovědci, učitelé, vychovatelé, kvalifikovaní dělníci, lékaři, mecenášští podnikatelé, kteří vidí cíl podnikání nejen v osobním obohacení, ale i ve službě společnosti a zemi. Začal proces výchovy nového typu státního úředníka, pro kterého je iniciativní služba věci, zemi, nejvyšší moci primární, osobní blahobyt je druhotný. Ve prospěch toho pracuje posílení boje proti korupci, která je zvláště nepřijatelná, když země vede válku. Doufejme, že začne i boj s filozofií konzumu, zejména s okázalou nadměrnou spotřebou. Přesun úředníků na vozy ruské výroby je přezrálým krokem. Lepší pozdě než nikdy.

Západníci a zastávající jejich názor experti, prostě lidé žijící v minulém století, chápou závody ve zbrojení téměř výhradně v její jaderné složce. Avšak ze sociálního hlediska, z hlediska zachování národa, stability a rozvoje společnosti, je potenciálně mnohem nebezpečnější závod ve výrobě nejaderných zbraní. A ta se všude uvolňuje. Dlouhodobé boje a závody v konvenčních zbraních mohou být ve střednědobém horizontu méně výhodné pro zemi s relativně malým ekonomickým a demografickým potenciálem. Zatím čas pracuje pro nás, ale USA a jejich vazalové mají nemalé rezervy v navyšování svého VPK. S nekončícím vedením konfliktu začne čas pracovat proti nám. Nakonec, což je velmi důležité, je třeba chránit své nejlepší muže, kteří bojují za Vlast, ale také za ni umírají. V opačném případě nebude kým doplňovat vedoucí třídu, bude se oslabovat genetická síla národa, která i tak velmi utrpěla během 20. století.

Závod na opotřebení s předpokladem, že Západ, vzhledem k jeho hluboké víceúrovňové krizi, relativně zranitelnějšímu, zatím relativně demokratickému politickému systému, se zatřese první, není spolehlivou strategií.

Skutečnost, že závody v konvenčních zbraních jsou v dlouhodobém horizontu relativně výhodnější pro země, které mají ekonomický a demografický potenciál větší než my, je dalším silným argumentem pro posílení role jaderného zadržování v národní strategii a v mezinárodních vztazích obecně. Navíc tento závod bude odpoutávat nejen naši zemi, ale celé lidstvo od řešení obecných globálních problémů, jako jsou změna klimatu, nedostatek potravin, energie, nevyhnutelné nové epidemie.

Připomínám, že jednou z nejdůležitějších funkcí jaderného zadržování bylo překrytí možnosti vítězství v konvenční válce, a tedy překrytí závodu v nejaderných zbraních.

V případě, že vojenské akce nabydou vleklého charakteru, i když na Ukrajině zvítězíme a vrátíme si původní ruská území, dosáhneme denacifikace a demilitarizace zbývajících území současné Ukrajiny, přinutíme Západ ustoupit a zastavit podněcování války, vítězství, jak jsem řekl v předchozím článku, může být Pyrrhovo. Budeme vyčerpáni a oslabeni na to, abychom v budoucnu, v každém případě ve vysoce konkurenčním světě, úspěšně obhájili své pozice a zájmy. A také na sebe uvalíme břemeno obnovy nejen původního ruského území, ale i alespoň částečné "demilitarizovaného" a "denacifikovaného". To nás bude i nadále odvádět na neperspektivní západní směr od prvořadého rozvoje mnohem perspektivnějších částí naší země. A ty jsou na Uralu, na Sibiři.

Vyhráli jsme za cenu neuvěřitelného úsilí poslední Vlasteneckou válku, ale nedokázali jsme plně využít vítězství, z velké části jsme prohráli mír. Teď je třeba vyhrát válku i mír.

Hlavní hrozby

A teď o nejdůležitější výzvě. Krize kolem Ukrajiny je jedním z příznaků mnohem nebezpečnější nemoci světového systému. Mnoho let se psalo o narůstající hrozbě třetí a zřejmě poslední pro lidskou civilizaci světové války. Hrozba se zatím stupňuje i bez ukrajinské krize, která ji eskalovala a přiblížila, ale je také schopná ji odsunout, a dokonce zlikvidovat v případě našeho vítězství.

Hlavními zdroji hrozby jsou morální, politická, intelektuální, sociální, ekonomická víceúrovňová krize drtivé části "kolektivního Západu", který v posledních pěti stoletích dominoval a prosazoval své zájmy a řády.

Probíhá nejsilnější přerozdělování světových sil v historii co do intenzity a rychlosti. Západ se vydal do zoufalého "posledního boje", aby si udržel své dominantní postavení, které mu umožňovalo drancovat zbytek lidstva, potlačovat ostatní civilizace.

"Začalo a probíhá vzestupně globální geoklimatické, geostrategické, geoeconomické zemětřesení. Zvedají se nové kontinenty, prohlubují se globální problémy.

Otrásat se bude ještě dlouho, i když a když se podaří zastavit agresivní odpor Západu, přimět ho, aby začal řešit své vnitřní problémy nikoli převáděním na vnější agrese.

Vznik nových zdrojů třenic a konfliktů je nevyhnutelný. Je třeba již nyní postavit politicko-psychologický zátaras na cestě jejich přerůstání na vojenskou úroveň, obnovovat strach z jaderné války, který zachránil svět v období ostrého soupeření z dob studené války. Struktura soupeření v multipolárním světě, a ten bude i jaderněmultipolárním, bude mnohem složitější. Je třeba do těchto systémů vkládat pojistky. A tou hlavní je zadržující a civilizující elity strach z jaderného Armagedonu.

Zatím, aniž bychom si to přáli, nebráníme vývoji světové situace tím nejhorším směrem. My jsme na Ukrajině nakonec začali bojovat s USA/Západem. Zatím jsme mu ale předali iniciativu v eskalaci. A ten ji neustále rozšiřuje a prohlubuje agresi tím, že dodává stále smrtonosnější a nebezpečnější zbraně. Zatím ho necháváme se přesvědčovat, že eskalace není trestná. Jsou to agresori. Ale tím, že jim nedáváme tvrdou krajní mez, jim to trpíme.

Čtvrt století kvůli bezmoci nebo marným nadějím na dohodu se nevymezovala tvrdá krajní mez pro rozšíření NATO, které nevyhnutelně vedlo k válce. Celé ty roky jsem na to upozorňoval. Nechci, aby se mé představy naplnily i tentokrát.

Situaci zhoršuje zjevná degradace západních elit. Dokonce i Henry Kissinger, vlastní krev této elity a patriot USA, uznal tuto degradaci a bije na poplach ve své nedávné knize O vůdcovství.

Zopakuji vyřčené v předchozím článku, že v dohledné době to bude jen horší. Každá nová výzva západních vůdců je hloupější, bezohlednější a ideologizovanější než ta předchozí, a tím nebezpečnější pro svět. Vědomě podněcují rozklad svých společností podporou protilidských antihodnot. Uzdravení, pokud a když k němu dojde, je za obzorem, ale s největší pravděpodobností k němu dojde až po katarzi.

Nevidím zatím možnost, jak toho dosáhnout bez probuzení na Západě, ale i ve světových elitách pocit pro sebezáchovu nenastane jinak než prostřednictvím zesílení jaderné hrozby. Doufám, že ji do konce neuskuteční. Ale protivník by si měl být vědom bezpodmínečného odhodlání našeho vedení a společnosti učinit tento krok v případě krajní potřeby. Musíme vrátit víru v peklo těm, kteří ji ztratili. Vystřízlivění elit a společností Západu z jeho současného stavu bude prospěšné pro většinu jeho občanů, kteří jsou ohlupováni, rozkládáni a v konečném důsledku hnáni na porážku nadnárodními globalistickými elitami, které ztratily rozum ze svého krachu.

Už jsem napsal, že politicky Západ sebejistě kráčí k novému fašismu, a dokonce možná i k totalitě, zatím "liberální". A právě Západ je zdrojem obou totalitních ideologií: jak brutálního antilidského německého nacismu, tak humánnějšího, hlásajícího rovnost všech, který nás a řadu druhých národů přišel draho, komunismu. Všechny evropské (západní) sny, utopie, ideální společnosti byly totalitní.

Objektivně k přiblížení se velké války postrkuje systémová krize současného globalistického kapitalismu, která se vynořila v roce 2008, kapitalismus ztratil morální základy a je založen na nekonečném růstu spotřeby, jež začala ničit planetu. O výsledném vyčerpání mnoha zdrojů, znečištění životního prostředí, změně klimatu, růstu sociální nerovnosti a vymývání střední třídy, rostoucí dysfunkci politických systémů ve vyspělých zemích se hodně mluví, ale v rámci dogmat demokratického liberalismu a globalismu se téměř nic nedělá a nemůže dělat. Ale napětí roste před očima. A odvádět pozornost od nevyřešených problémů covidy, vnucovat nepřátelství vůči zahraničnímu (všemu jsou na vině autoritářští Rusové nebo totalitní Číňané), podněcovat relativně regionální války (Ukrajina), je stále obtížnější. Vředy bobtnají před očima.

Nebezpečí velké války se zostrňuje rozvojem vojenských technologií, stále smrtonosnějších systémů, které jsou řízeny umělou inteligencí. Je dobře, že jsme se dostali dopředu v hyperzvuku, musíme pracovat dál. Brzy nás ale doženou, a řada zemí, včetně jaderných, dostane možnost téměř okamžitých úderů. Nervozita, pravděpodobnost chyb, podezíravost budou narůstat.

Začala nová vojensko-technická revoluce. Co stojí hromadná výroba relativně levných dronů. Pouze před pěti lety, v roce 2018, se útok dronů na ropná zařízení v Saúdské Arábii zdál být exotikou. Teď je to rutina. Kromě jiného jsou téměř dokonale přizpůsobeny pro teroristické útoky, včetně použití zbraní hromadného ničení, které na pozadí všeobecné nedůvěry, ne-li nenávisti, snadno vyvolají velkou válku.

A vzájemná satanizace, z naší strany odvetná, snižuje morální bariéry, které brání silovým rozhodnutím. Už nyní posílají do boje proti nenáviděným Rusům na porážku statisíce a statisíce obyvatel Ukrajiny. Zřejmě mnohem více zahyne při zřícení infrastruktury, medicíny. Tyto oběti se vůbec nepřipomínají nebo jsou všemožně bagatelizovány. Je jasné, že ještě horší je to se samotnými satanizovanými Rusy. Rusofobie dosáhla v historii téměř nevidaného rozsahu, možná srovnatelného s postojem hitlerovců ke Slovanům a Židům. A i u nás vůči nejen vůdcům, ale i obyvatelům západních zemí roste přinejmenším opovržlivé pohrdání.

“Rychle se vytváří předválečná situace i z morálního a psychologického hlediska. Nevidíme normální lidi. Nebo vidíme podvedené. A oni v nás rozhodně nevidí normální lidi.”

Současné informační technologie, internet nevedly ani tak k růstu vzdělanosti mas, jak se doufalo, jako k posílení možností s nimi manipulovat a zdá se, že k masové intelektuální degradaci. Určitě na úrovni veřejných elit, které můžeme sledovat.

Celkový výsledek: téměř nebývalá míra nedůvěry a podezíravosti mezi velmocemi, které přešly k otevřené rivalitě. A to na pozadí zničeného systému dialogu, kolapsu systému omezení zbraní, ne příliš užitečný a někdy i škodlivý v minulosti, ale alespoň zajišťoval komunikační kanály mezi předními vojenskými mocnostmi.

A konečně, opakuji, nejzřetelnější je, že dochází k nebývale rychlému přerozdělování světových sil od Západu ke světové většině, jejímž vojsko-politickým pilířem historie definovala Rusko.

Před lidstvem stojí existenční úkol, a sice zabránit neúprosně blížící se katastrofě již v horizontu nejbližšího desetiletí, třetí světové válce, a donutit Západ, především USA, ustoupit, přizpůsobit se nové realitě. A k tomu je třeba donutit jeho “hluboký stát”, aby pokud možno obnovil vládnoucí elity, jejichž ideologizovanost, nezodpovědnost, lpění na objektivně odcházející éře globalisticko-liberální demokracie, ale hlavně, nízká kvalita neodpovídá výzvám, kterým lidstvo čelí. Upadající Západ může stáhnout za sebou všechny, včetně onoho “hlubokého státu”.

Zvedající se velká Čína zřejmě ještě není připravena takový úkol řešit. Má ještě málo zkušeností s globální diplomacií, včetně vojenské síly. Takže “kdo, když ne my?”.

Zdá se, že právě v odvrácení světové války, spolu s osvobozením zemí a národů od hegemonie a od hegemonů, v obraně státní suverenity, člověka v člověku a Boha v něm spočívá současné celosvětové historické poslání našeho mnohonárodního národa, zahraniční složka všennárodní a státní, kulturní politiky, “ruské ideje-snu”, který buď stále hledáme, nebo se ho bojíme formulovat pro sebe a svět.

Pokud se podaří vyhnout se globální katastrofě, za asi dvě desetiletí se ve světě vytvoří nová rovnováha sil a mnohem spravedlivější různorodý a multikulturní mezinárodní systém. Pokud ne, můžeme se nejen sami propadnout vyčerpáním v konfrontaci se Západem na Ukrajině, ale také získat nakonec spolu se všemi světovou válku.

Ale také v tom, v celém potenciálně mnohem spravedlivějším světě, zůstane potřeba posílit “pojistku”, podporu jaderného zadržování a zastrasování. Na scénu přicházejí noví giganti, kteří budou nevyhnutelně soupeřit. Aktivizace jaderného faktoru se zasévanou jím hrůzou, kterou vyvolává, je nezbytné, aby se zabránilo přerůstání nevyhnutelného soupeření ve války. Pokud se tedy jaderné zbraně budou muset (nedej bože!) použít, je nutné, aby byl úder dostatečně masivní. Konkrétně proto zmiňuji v předchozím článku “skupinové použití”.

Pokud budou jaderné zbraně použity v minimálním měřítku a o síle několika kilotun, bude možné válku vyhrát, ale bude zničena ta hrůza z něho, která zachovávala relativní mír po tři čtvrtě století. Jaderné zbraně budou “použitelné”. Víím, že nejen já, ale i někteří kolegové na Západě se v této

souvislosti obávali omezené výměny jaderných úderů mezi Indií a Pákistánem. Svět by se nezhroutil a posvátný strach z jaderných zbraní by zmizel. Jeho použití v Evropě, vzhledem k její stále klíčové roli ve světové mediální agendě, by strach obnovilo. Ale opakuji: nedej bože.

Některé praktické kroky

Nevidím jinou cestu, jak zabránit globální válce, a do té doby poběží vyčerpávající nákladná vojenská operace na Ukrajině, než prostřednictvím posílení podpory jaderného zadržování-zastrašování-vystřízlivění, přičemž pravděpodobně nejen hrozbou odplaty na území spojenců USA, ale v případě potřeby i na amerických základnách (u nás nejsou základny v zahraničí téměř žádné). Washingtonští "jestřábi" a společnost musí vědět, že odvěta za jejich bezohledně agresivní politiku je nevyhnutelná. A k tomu je nutné, za prvé, rychlé snížení v naší doktríně bezstarostně, ne-li bezhlavě zvýšeného prahu použití jaderných zbraní a za druhé, opatrný, ale rozhodný pohyb po stupnici eskalace-zadržování-zastrašování a přesvědčovat i sebe i nepřítel v připravenosti, pokud to nezafunguje a Západ neustoupí a nepřehodnotí svou politiku, ke skupinovému použití jaderných zbraní proti řadě zemí v Evropě, které jsou nejagresivněji zapojeny do podpory kyjevské junty. Znovu opakuji -morálně je to hrozná volba a modlím se k Bohu, abychom ji nemuseli naplnit. Alternativa je ale beznadějně horší.

Vhodným, i když opožděným krokem po "stupnici" by bylo poučení konečně o tom, co je NATO. NATO se zrodilo jako organizace k potlačení disidentů, tehdy komunistů, jediné síly, bojující v Evropě, která se vzdala Hitlerovi a měla v řadě zemí obrovskou šanci na získání moci díky dobyté autoritě, NATO se stalo vojenskou aliancí díky Kim Ir-Senovi, který rozpoutal korejskou válku, a J. V. Stalinovi, který s tím souhlasil. NATO předtím nemělo ani vojenské velení, ani doktrínu, ani ozbrojené síly. Až do roku 1999 to byla přece jen obranná aliance, která vyvolávala nepřátelství a těžila z něj. Když v devadesátých letech pocítila beztrestnost, utrhla se a provedla skupinové vojensko-politické znásilnění zbytků Jugoslávie. Když vcucala Východoevropany s jejich historickými komplexy, stala se ještě bojovnější. V roce 2003 se drtivá většina jeho členů dopustila nevyprovokované agrese proti Iráku, zabila téměř milion obyvatel a destabilizovala obrovský region. V roce 2011 došlo k agresi proti Libyi, která zničila tuto zemi a podkopala stabilitu v Sahelu. A pak blok připravoval a vede s použitím ukrajinského "masa pro děla" válku proti Rusku. Z nějakého důvodu neříkáme, že pátý článek Severoatlantické smlouvy je blaf a neposkytuje žádné automatické záruky. Při studiu dokumentů jsem s úžasem četl, jak američtí senátoři koncem 40. let trvali na tom a dosáhli absence automatických záruk. Vstupem do NATO se země dostávají do zločinecké organizace, která spáchala sérii agresí, proto je morálně nelegitimní, a navíc se mění v prvotřídní cíle pro jaderný úder. Myslím, že kdybychom o tom začali mluvit dříve, vládnoucí kruhy ve Finsku nebo Švédsku by se znovu zamyslely před provedením kroku hraničícího s potenciální sebevraždou. Posílení opírání se o jaderné zbraně má sloužit přestávající fungovat funkci zadržování, tedy vyplavování z řídicích kruhů jaderných zemí tupých dobrodruhů.

Pohyb po stupnici eskalace-zadržování směrem nahoru bude vyvolávat propagandistické kvílení. Zní to naplno i teď. Pohyb ale bude měnit rovnováhu sil i včetně možných jednání.

Západníci budou brzy navrhopvat, a dokonce vnucovat příměří, aby získali čas na politické krytí přezbrojení kyjevských loutek, roztočení svých VPK, pokračování vyčerpávání Ruska. Vyjednávat se asi bude muset. Neznám naše reálné vojensko-ekonomické možnosti, ale předpokládám, že budeme muset uzavřít i nějaké příměří. Zároveň je jasné, že tuto válku, stejně jako blížící se světovou, lze ukončit nebo odvrátit ji pouze tím, že se Západu vnutí strategický ústup. Pokud možno čestný. Hanebný útěk může vyvolat revanšismus.

Budou navrhopvat, aby přikryli svou politiku a aby legitimizovali programy přezbrojení, jednání o omezení zbraní. Bude za ně vystupovat mezinárodní klaka profesionálních odzbrojovačů, kteří

dychtí po důležitosti svého povolání v letech minulé studené války. Jednání i dříve měla v lepším případě omezený užitek, ale nyní jsou zcela nesmyslná, a dokonce škodlivá z hlediska konečných výsledků. Stávající a perspektivní komplet zbraní prakticky vylučuje možnost dosažení smysluplných dohod: není jasné, co za co se má měnit. A informační boj kolem nich v podmínkách převahy Západu v mediální sféře může legitimizovat západní programy přezbrojování nebo nás představovat v nepříznivém světle. Ale ve střednědobém horizontu, v rámci dosažení nové rovnováhy, pokud Západ pochopí sebevražednost své současné politiky (vede buď k ostudné porážce jeho a jeho loutek na bojišti, nebo, nedej bože, k jadernému úderu a porážce a rozdrčení Evropy), a začnou zpracovávat nový modus operandi, "odzbrojovací" jednání se mohou ukázat jako užitečná pro výměnu informací, obnovení ztraceného zvyku k dialogu a spolupráci.

No a zatím, pro příští rok-dva, útočná strategie na Ukrajině (obranou se války nevyhrávají), intenzivní práce uvnitř země prostřednictvím obnovy a modernizace myšlení elit, zrychlené přeformátování ekonomiky, vnucování nových-starých hodnot, posun centra rozvoje k Uralu a Sibiři posílením země a přeměnou společnosti na národ. SVO, jak jsem řekl výše, tomu napomáhá. Ale nesmíme připustit příliš dlouhou vyčerpávající válku s obrovskými ztrátami na naší straně, únavu z ní.

K posílení zadržování a odvrácení globální katastrofy by měla přispět i naše vnitřní práce – lidé by si měli být vědomi skutečných výzev a být připraveni podpořit vedení státu, pokud to bude nuceno přistoupit ke krajním opatřením. Již tato připravenost bude posilovat věrohodnost jaderného zadržování, sloužit jako silný faktor pro odvrácení jaderné, a tím spíš, globální války.

Nebudu se příliš pouštět do dalšího popisu stupnice eskalace-zadržování-zastrašování. Téma je to citlivé. Některé jeho kroky jsem navrhoval. Dalším široce diskutovaným krokem i ve veřejném tisku i v zákulisí je demonstrační jaderný výbuch. Před tím je odstoupení od smlouvy o komplexním zákazu jaderných zkoušek, kterou USA nikdy neratifikovaly. Nejsem si jistý vhodností nedávného prohlášení našeho ministerstva zahraničí, že se zdržíme obnovení zkoušek, pokud je USA neobnoví. Je to jako recidiva obranné politiky, která k ničemu dobrému nevedla, ale svazovala nám ruce. Ale hlavní jsou odpovídající úsilí, ne diskutovaná, ale obecně nejpřesvědčivější konkrétní kroky ve vojensko-technické oblasti. Vzhledem k monstrózní kvalitě vedení USA je třeba aktivovat systémy včasného varování, znatelné zvýšení připravenosti sil strategického zadržování.

Pochopitelně, není moje věc, protože nemám dostatek informací o našich silách, možnostech protivníků, včetně potenciálních, diskutovat o konkrétních scénářích použití jaderných zbraní. Ale směr je pro mě jasný: v případě pokračování masivní vojenské podpory Kyjeva, odvěta po příslušných signálech, předcházející a preventivní použití jaderných zbraní na cíle v řadě evropských zemí. Paralelně s těmito hrozbami je samozřejmě nutné navrhnout i ústup bez ostudy a eskalace. Je třeba udělat vše možné a rozumné, aby se nepoužila "boží zbraň" ani proti těm, kteří tak drze pohrdají příkázáním a obyčejnou lidskou morálkou a zdravým rozumem. Doufejme, že se jim vrátí rozum. Avšak "doufej v Boha, ale sám nechybuj." Narazili jsme na neobvyklou výzvu. Nebudeme reagovat jadernými zbraněmi, ale budeme se ostřelovat a protestovat. Automatismus reakce samozřejmě by neměl nastat, dokonce možná ani v případě nutnosti odvetného úderu.

Vysoký jaderný práh umetá cestu pro použití kybernetických zbraní, nových druhů biologických, genetických zbraní, jejichž dodávka je stále levnější a dostupnější. A USA se, jako nyní, po odhalení desítek biolaboratorií zjevně připravují na takové války. Soupeř by měl vědět, že na jeho agresivní akce bude následovat drtivý, dokonce nikoli přiměřený úder.

"Teoreticky se tomu říká pozitivní strategická dvojsmyslnost, která posiluje zadržování a pomáhá předcházení nejen jaderné válce, ale i válce obecně".

Tím, že jsme se dostali na nepřipustně vysoký práh možnosti použití jaderných zbraní, jsme nejen uvolnili cestu pro velké nejaderné války, nové obrovské lidské oběti, ale také částečně jsme vyčerpali své obří investice do jaderného potenciálu. Potřebujeme ho jen proto, abychom zabránili nepravděpodobnému masivnímu jadernému útoku na naše území? Nedopouštíme se těžkého hříchu vůči předchozím generacím našich spoluobčanů, kteří žili skromný život, hromadně hladověli, umírali kvůli radiaci v továrnách na obohacování uranu kvůli vytvoření jaderného štítu vlasti? Ale takový štít je nesmyslný, pokud v rukou není meč a ochota jej použít k záchraně svého lidu a lidstva před celosvětovou katastrofou.

V rozvíjející se do budoucna ostré konkurenci velkých mocností, stírání hranic – na obou koncích – mezi konvenčními zbraněmi a zbraněmi hromadného ničení, zejména jadernými, se prvořadým úkolem stává nejen zabránit jaderné válce, ale válce vůbec, zejména mezi velkými jadernými mocnostmi, kterých bude stále více.

Pokud, jako blafováním hrozí někteří vysoce postavení západní experti (a jejich argumenty replikují naši), USA/Západ zaútočí na ruské ozbrojené síly, protivník musí být i neveřejně, prostřednictvím příslušných opatření vojensko-technického charakteru, i veřejně varován, že v reakci na to přijde druhá vlna jaderných úderů na území evropských zemí. Pokud se Američané, jak se někteří naši experti domnívají, mohou na spojence vykašlat a pokračovat v agresi, pak by měl být Washington varován, že budou následovat jaderné údery na americké základny v Evropě se smrtí desítek tisíc amerických vojáků. Američané, kteří mají rozmístěné své základny po celém světě, jsou o dva řády zranitelnější než my. A musí pochopit, že to víme. Takové údery by měly být oficiálně nebo neoficiálně součástí naší doktríny jaderného zadržování-zastrašování-vystřízlivění protivníků, kteří ztrácejí rozum. Ať evropské elity, které zatáhli své země do NATO a připustily jejich degradaci na přímého agresora, mají odpovědnost vůči svým národům. Doufejme v jejich prozření.

Pokud budou údery (jakékoliv) zasazeny na naše území nebo na Běloruskou republiku, měli by Američané a jejich spojenci vědět, že omezené údery odplaty budou samozřejmě následovat na území USA a zemí, které se odváží k útoku. Ale opakuji to, co jsem řekl mnohokrát, včetně předchozího článku. Jen šílenec, sedící v Bílém domě a nenávidící svou zemi, s vojáky, kteří spustí provedení takového rozkazu (což znamená, že i oni nenávidí svou vlast), by riskoval, že vrhne do jaderného ohně relativní Philadelphii, Boston nebo Los Angeles, aby potvrdil blafování o “bezpečnostních zárukách” pro relativní Poznaň, Klaipedu, Frankfurt nebo Bukurešť. Doufám, že šílenci v Paříži a Londýně ještě nejsou. Co ale mají na mysli jejich experti, kteří hrozí masivním úderem na ruské ozbrojené síly?

Ale vzhledem k vývoji západních elit se můžeme dočkat i takových šilenců. Tento vektor musí být v blízké budoucnosti přerušen – dokud nebude příliš pozdě a lidstvo se nepropadne do třetí světové války.

Pohyb po eskalační stupnici, aby se zastavil začínající požár a zabránil jeho šíření do celosvětové katastrofy, lze přirovnat k vytvoření protipožárních pásem, a pokud ta nepomohou zastavit požár, může se ukázat, že je nutné provést vstřícnou palbu. Tato metamorfóza je nyní více než kdy jindy adekvátní, kdy lesní požáry začaly planout po celé planetě, i včetně škod způsobených současným nezodpovědným a bestiálním kapitalismem založeným na neomezeném růstu spotřeby.

Samozřejmě, paralelně se zesílením věrohodnosti jaderného zadržování, s tvrdými opatřeními na upevnění bezpečnosti je třeba navrhnout mírovou alternativu. Navrhovat pro USA neostudné řešení “ukrajinské otázky”. Ale toto rozhodnutí musí být plně v souladu s našimi zájmy. Na území dnešní Ukrajiny nesmí být zachovány vůči nám nepřátelské státní útvary. Jinak je nevyhnutelné opakování válečných událostí a drásající společnost otázka: za co jsme bojovali, za co umírali naši hoši?

Je třeba konečně vytyčit a prosazovat pro sebe a svět atraktivní ideu-sen, reálně budovat velkou Eurasii, ve které bude místo i pro mnoho zemí Evropy, pokud a když se procitnou z globalistické "liberálně demokratické" utopie nebo dystopie, která je přivedla do slepé uličky. Rozvoj BRICS+ by měl být základem modernizace OSN. Ještě jsme nezačali se stále naléhavějším vypracováním alternativy k současnému globalistickému západnímu kapitalismu, který se ocitl ve slepé uličce a který postrádá morální základy, je založen na ničení jak člověka, tak samotné povahy kultu bezbřehé spotřeby. Existuje obrovské množství naléhavých duch povznášejících mírových úkolů. Přemýšlet o tom, jak dospět k nové stabilní rovnováze sil, ke svobodnému pro země a národy pestrobarevnému a multikulturnímu uspořádání budoucnosti je třeba již nyní. Ale ještě naléhavějším úkolem je tvrdými opatřeními, včetně navrhovaných a zmíněných v tomto i předchozím článku, dosáhnout, aby tato budoucnost přišla a mír nebyl zmařen totální válkou.

A po jednom až dvou krocích, pokud a když přijdou k rozumu, bude možné domlouvat se na světovém uspořádání výhodném pro všechny, které by zahrnovalo Západ a nebylo by postaveno proti němu.

AUTOR: Sergej Karaganov

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/Nová Republika